Ч. 205. Второк 27 (14) вересня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛАМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(Конець промови Є. Е. п. Намістника).

Енерґічним заходом санїтарної адміністрациї пощастило не допустити до краю холери, хоч она вже з усїх сторін до него стукає. Не так щасливі були ми що-до прищиці, що прийшла до нас від півночи і полудневого сходу головно тому, що населенє ще не розуміє як слїд, якою стратою грозить ся зараза краєви, та часть затаює хоробу і домагає ся торгів.

Акция в справі піддвигненя Криницї не спиняє ся. Сими днями дістав я кредит на глубокі верченя для вишуканя нових жерел води: рівночасно висилають лїкарско-технїчну комісию, щоби через відкритє водопроводу з головного жерела до купелів переконати ся, чи правда є, що вода головного жерела кудись боком уходить, та спробувати, чи через обниженє водопроводу не збільшить ся видатність жерела. Важна для розвитку Криницї справа каналїзациї поступила о стілько, що пляни є цїлком готові, а на день 7 жовтня скликано краєву комісию для реґуляциї рік, щоби ті пляни переглянути і затвердити.

Справу ужитя і роздїлу фонду 1,428.000 К призначеного на поперте годівлї худоби з титулу торговельних договорів, в остатних днях полагоджено в переважній части. Міністер рільництва, перевівши розслїди по мисли § 4-го уст. 3) закону з д. 30 грудня 1909 р., а зокрема порозумівши ся з кр. видїлом, порішив ужити ту суму так: 1) на мелїорациї лук і пасовиск 450.000 кор., 2) на обезпеку худоби 150.000 К, 3) на попиранє молочарства 180.000 К, 4) на преміованє і купно лїценционованих бугаїв 120.000 К, 5) на корисне зужиткованє худоби 128.933·50 К. Що до ужитя тих квот міністерство рільництва жде внесень, котрі мають подати в порозуміню з кр. видїлом. Міністерство рільництва лишає собі ще волю заняти становище що-до тих внесень або видати з власної ініциятиви потрібні запорядженя, остаючи завсїгди в стичности з намісником і кр. видїлом та взиваючи до участи в кождій акциї властиві чинники. Решту з припадаючої на Галичину суми, значить 400.000 корон має міністерство рільництва ужити в р. 1910 так, що під найточнїйшою контролею міністерства рільництва уділено би субвенциї поодиноким рільничим корпорациям на отсї цїли: 1) на уладжуванє виставах худоби; 2) на преміованє селяньских гноярень і стаєнних будинків; 3) на загальне попиранє молочного господарства через попиранє молочарских курсів, стипендиї на подорожі, на виставп масла, курси доєня, відчити і розвідки про рационалну і взірцеву продукцию молока і т. и.; 4) на поучаючі курси, вандрівні виклади, видавництва і т. и. для поученя населеня о годівлї худоби, управі паші й господарстві пасовиск; 5) на попиранє управи паші і годівлї пашних ростин та на попиранє рационального спільного набуваня насіня, погноїв і корму. Для установленя квот на висше подані цїли і їх роздїлу між поодинокі рільничі корпорациї відбудуть ся ще наради, почім міністерство рільництва пізнїйше оповістить свої постанови.

Справа виборчої реформи соймової, що в перерві між соймовими сесиями мала приготовити ся, не поступила, о скілько можу міркувати, наперед. Гадки двох майже рівних половин комісиї і субкомітету занадто ще ріжнять ся. А хоч я з найбільшою увагою стежив дотеперішні розправи в комісиї і субкомітетї, то таки доси не мав я можности взяти в них чинну участь, бо дискусия, а по части й ухвали комісиї не станули на компромі-

---

4)

З подорожи по Канадї.

(Зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Але мир запорученний договором в Утрехтї 1713 р., не довго тревав. Розпочала ся небавком ворожнеча, котра закінчила ся тим, що Франция стратила ще й останок з тої держави, яку осиував був Шанплен в новім сьвітї. Щоби забезпечити собі своє панованє в Акадиї, оснували там Анґлїйцї в 1749 р. укріплене місто Ґаліфакс та спалили три найбільші францускі села коло Аннаполїс, а селян вивезли на воєнних кораблях на чужину. Французи побудували були на острові Кап Бретон кріпость і гадали, що єї нїхто не годен здобути; тимчасом Анґлїйцї забрали були Люисбурґ без великого труду. Коли відтак в 1759 р. заняли ще місто Квебек, а в 1760 р. місто Монтріль, то війна закінчила ся, а на основі мирового договора в Парижи 1763 р. припали Анґлїї не лиш острови Кап Бретон і Прінс Едвард, але й цїла Канада а Нова Франция за морем щезала на віки.

Для Акадиї настали тепер добрі часи. На єї землях почали осідати поселенцї із Шкоциї, Ірляндиї і Німеччини, а передовсім тисячі втікачів із Сполучених Держав, котрі підчас війни о независимість Американців хотїли позістати вірними Анґлїї. Нових поселенців найшла була така маса, що давні жителї „францускі Акадийцї“ опинили ся в виду них в значній меншости. Від тепер запанували в Акадиї одна мова, одно законодавство і одна управа і Акадия обняла навіть була на якийсь час провід в розвою британїйскої кольонїї в північній Америцї. Почали розвивати ся нові провінциї: остров Прінс Едвард відорвав ся в р. 1770 від Нової Шкоциї і творив самостійну провінцию аж до 1873 р. Край на півночи від заливу Фундї став в 1784 р. самостійною провінциєю і прибрав в честь пануючого тодї в Анґлїї бравншвайґского або брунсвікского роду назву „Новий Брунсвік“ (New Brunswick).

В міру того як розвивали ся поодинокі провінциї, проявляло ся й змаганє до того, щоби завести всюди парляменти і таку адміністрацию, котра би була одвічальна перед заступниками народу. Провід в сїй справі давала Нова Шкоция, котра вже від 1758 р. мала свій окремий парлямент. Наконець виринула була гадка, щоби всї британїйскі кольонїї сполучили ся разом. Коли т. зв. приморскі провінциї в 1864 р. забирали ся до здійсненя сеї гадки, просила Канада, щоби й она могла до них приступити. Тодї на основі угоди британїйскої північної Америки з 1867 р. злучили ся Канада, Нова Шкоция і Новий Брунсвік в канадийску доміню (Dominion of Canada). Пізнїйше приступили до сеї доміниї ще й остров Прінс Едвард та західні краї і так утворила ся теперішна Канада в цїлім своїм обємі. Лиш Нова Фундляндия позістала й до нинїшного дня самостійною не належачою до Канади анґлїйскою кольонїєю.

Прилученє західних провінций не вийшло на користь приморским провінциям. Европейскі поселенцї, котрі доси сюди заходили, гурмами вандрували на захід, де родить ся пшениця і де знаходять ся всїлякі копальнї, бо там можна було скорше і більше чогось доробити ся; навіть рідні дїти побивали батьківскі сторони та ішли на захід, щоби там осїдати на нових землях. Але я довідав ся, що приморскі провінциї не хотять вже дальше на все байдужно дивити ся, що они дають поміч поселенням, що піддержують промислові підприємства і можуть вже навіть під тим взглядом повеличати ся успіхами. Тому то повен надії вибрав ся я недавно тому з Бостона і поплив до найблизшої акадийскої пристанї.

Порох, крик, духота, вонючі випари пристанї намучили, що називає ся, мої нерви, заким ми на малім пароплаві вибрали ся з Бостона в дорогу. Я ще відчував на собі цїлу вагу вашінґтоньского лїта, підчас котрого навіть по широкій площи ріки Потомака не повіяло холодним вітерцем а приючі місцях ще й нічною порою надармо шукали прохолоди в сусїдних лаврових і киприсових гаях. Аж ось наш корабель переступив невидиму границю, де очевидно кінчила ся спека, яка покривала Сполучені Держави, бо від сходу повівали хвилями на подорожних холоднїйшим, бальзамічним воздухом.

Але як вузкі границї, в котрих чоловікови догідно! Вітер повівав щораз холоднїйший,

совім ґрунті і не тримали ся тих меж, серед котрих після деклярациї правительства можлива є санкция для проекту реформи. Не лишає ся мені нічого, як ждати на ту хвилю; а можу упевнити вис. сойм, що уважав би за важну і гарну задачу іменем правительства брати участь і причинити ся до здійстненя реформи, котрої потребу і вагу вповні признано.

Панующого з краю спокою, потреби спокою, відчутої великими масами як польского так руского населеня, потреби спокою конечного для праці культурної і економічної, не могли глубше заколотити пристрастні боротьби і спори політичних партий.

Загрозили єму в остатних часах вправді спорадичні але не менше каридостойні акти, котрих мотивом був в деяких пограничних повітах простий бандитизм, імпортований зза кордону а в кількох случаях посунений до екстрему народний шовінізм, котрому здавало ся, що до найвисших народних дібр можна змагати не дорогою плодовитої культурної праці, але шляхами насильств. У всіх тих случаях політична власть інґерувала, та виступить все з найбільшою енерґією, як би они мали поновити ся.

Видані мною в остатних днях обмеженя ношеня револьверів, бровнінґів і всякого роду пістолетів повинні їй ту задачу влекшити. Де грозило заворушенє публичного спокою, там політичні власти не вагали ся зробити ужитку з прислугуючого їм після закона права заборонити демонстрацийний похід або віче, але я уважав на те, щоб такі зарядженя були обмежені тільки до дійстної хвилевої потреби. Бо я переконаний, що кожде прогібіцийне средство поволи тупить ся, коли єго уживає ся понад конечну потребу, коли мотивом єго єсть тільки якесь нервове побоюванє а не супокійне оцінка дійстних відносин. За теж виступаючи в межах істнуючих законів против тих, що бажають заворушити публичний супокій, мусить власть уникати того, щоб їх вчинків не ґенералізувати, не переносити на цілу суспільну верству або на нарід, котрий від їх похвалюваня в своїй величезній більшости стоїть далеко, аби кождому ексцесови не надавати від разу і без реальної основи мотиву народної боротьби, щоби перед тою народною боротьбою охоронити загал населеня, котрий єї не бажає та котрий не дасть себе цірвати.

По своїй промові представив Намістник соймови радника Ґродзіцкого як правительственного комісаря. Відтак згадав краєвий маршалок про смерть посла бл. п. Ст. Сенковского.

* * *

Україньский клюб уконституував ся на ново. На місце дос. др. Е. Олесницкого вибрано головою др. К. Левицкого, опорожнене через сей вибір місце заступника голови віддано др. Евгенови Петрушевичеви. Крім сего остають ще в президиї як заступник голови др. Іван Макух та рад. Іван Кивелюк як секретар. Переводячи вибір нової президиї, порішено вислати др. Евгенови Олесницкому письмо з подякою за єго дотеперішну діяльність. Крім сего перевів клюб політичну дискусию та установив тактику, якої має придержувати ся в теперішній соймовій сесиї.

На другім (86-ім з черги) засіданю мотивував пос. др. Кость Левицкий своє пильне внесенє в справі управильненя правних відносин жителів передмістя Засадки в Старій Соли. Пильність ухвалено і внесенє відослано до Виділу краєвого яко до комісиї.

Пильні внесеня о запомоги для погорільців: пос. Бруніцкого в громадах Юсиптичі і Черниця; пос. Меруновича для Білки шляхотскої; пос. Старуха для погорільців Слободи; пос. дра Макуха для погорільців Товмача і пос. Думки о вставлене в буджет 20.000 кор. для погорільців, котрі не одержали запомоги ухвалено і відослано до комісиї буджетової.

Опісля вела ся дискусия над пильним внесенєм пос. дра К. Левицкого в справі реформи виборчої з жаданєм, щоби комісия до трох неділь предложила соймови готовий проект реформи виборчої. За пильностию того внесеня заявило ся 48 голосів, против пильности 33 голосів, отже не було вимаганих двох третин і внесенє упало.

Новинки.

Львів, дня 26-го вересня 1910.

— **Роковини цісарских уродин** обходили бразилійскі Русини торжественно в місті Прудентополіс. Виходячий в Куритибі „Прапор“ так о тім доносить: Прудентополіс обходило дня 18 серпня торжество уродин Найясн. Цісаря Франц Йосифа I. О годині 4 рано дано знак вистрілами з моздірів про початок торжества. О годині $8^1/_2$ відправилась Служба Божа за здоровлє і довге житє Найяснійшого Пана. Люди так з міста як і з кольоній спішили до церкви, щоби взяти участь в тім Богослуженю. Підчас Служби Божої дітвора шкільна з Прудентополіс співала гарні пісні, а при кінци заспівали всі гимн австрийский „Боже буди покровитель“. З нагоди торжества відбуло ся в старій каплици о год. 7 вечером представленє заходом п. Бр. Будного „Замрачений сьвіт“. Ціла саля була переповнена людьми всякої народности. Дохід призначений був на школи в Прудентополіс.

— **Вибори до Ради повітової в Скалаті** розписані для громад сільских (12 членів) на день 24 жовтня, для громад міских (5 членів), на день 27 жовтня, а для більшої посілости на день 28 жовтня с. р.

— **Нові члени конкурсової комісиї.** Краєвий виділ ухвалою з дня 14 с. м. ч. 105.423 іменував членами конкурсової комісиї на сценічні твори руско-народного театру отсих панів: 1) о. Тимотея Бордуляка в Ходачкові великім. 2) дра Михайла Волошина у Львові, 3) Ярослава Гьвицкого у Львові, 4) Івана Кивелюка у Львові, 5) Ілию Кокорудза у Львові, 6) дра Осипа Маковея в Чернівцях, 7) Іларія Огоновского у Львові, 8) дра Евг. Олесницкого у Львові, 9) Осипа Стадника в Тер-

---

легонька пара піднимала ся понад воду а вже зачинало нами трясти так, що ми мусіли убирати ся в теплі плащі. Ще чверть години а студена як лід мрака повисла над нашим кораблем, із щоглів та жердий капало а сиґнальна труба трубіла заєдно як би на трівогу. Подорожні поховали ся до своїх малих кабін, щоби тут чим скорше полягати і так забезпечити ся від студени, морскої хороби і безнастанного трубленя сиґнальової труби. А мені прийшла на гадку вічно незмінима природа, котра ще й нині вкривала Акадию такою самою мрачною ослоною, як тота, що чотириста літ тому назад відстрашувала від побережа тих, що сей край відкрили.

На другий день рано вже не було того пограничного сторожа і наш пароплав в яснім сьвітлі сонця сунув ся щораз близше до своєї цїли. Показала ся широка левада, розділена вузкою смугою води, по котрій ми плили вздовж довгого ряду побиваних палів до невеличкої вижнии. На ній виднїло ся богато домів з церковцею по середині а криші їх були ще мокрі від нічної мраки, в котрої каплях сонце тепер відбивало ся.

То був Ярмит (Yarmouth) в Новій Шкоциї, перше місто, яке я побачив на Канадийскій земли. Скоро я лиш подивив ся на се місто, то й зараз зміркував, що я не в Америцї. Коли око дивить ся заєдно на погані річи, то привикає до тих, отже й я привик до тих поганих американьских міст, що то не мають ні форми ні краси. Чоловік привик був видіти в тих сторцом поставлених скринях доми а в зеленій, жовтій та червоній красці всю ту красу, яка в Америцї може комусь припасти до вподоби... А тепер се просте рибацке місточко за одним замахом стерло ту дрянь в моїх очах. То були прецї доми, в котрих можна було мешкати, бо мали стіни, що заслонюють і хоронять, а високі криші, що справдї вкривають. А до того ще й всі они були подібні до себе, хоч і не однакові а розложені на горбику творили дружну громадку, над котрою красувала ся церковця, довкола котрої ті доми збили ся в купку мов курятка коло квочки.

Я сам себе питав, звідки тота ріжниця, длячого американьскі міста мусять так зовсім инакше виглядати як їх канадийскі своянки? Я здогадував ся, що тут мусять мешкати люди давної сильної культури, котрі через многі сотки літ виробили собі свою питоменність і длятого могли зберегти єї навіть на оселях в новім сьвіті. А що я був в Новій Шкоциї, то й не трудно було дальше здогадати ся, що маю перед собою шкотске місточко. Мій весь здогад потвердив ся опісля, коли я перейшов ся по тім місточку. Я стрічав пізнїйше ірийскі, францускі і німецкі оселї і міг за кождим разом розпізнати без великого труду їх національну питоменність.

Але длячого могла тота питоменність удержати ся в Канадї а в Сполучених Державах ні? На то знаходило ся лиш таке поясненє, що творча рука історії зробила з Америки иншу політичну утвору як з Канади. Тут поселенцї не мали нїколи охоти зривати політичної звязи з вітчиною; анї норманьскі селяни, анї шкотскі вояки не подумали нїколи о тім, щоби виповісти послух свому королеви. Через ту звязь могли они задержати свою давну силу і свою питоменність аж до нинїшного дня. До Америки же, значить ся, до Сполучених Держав, заходили такі люди, котрі раз на завсїгди хотіли позбути ся Европи, відорвати ся від неї. Анґлійскі пуритани, францускі ґуґеноти, німецкі ворохобники з 1848 р. а відтак, тота дрянь і зволоч, що зірвала всяку звязь з вітчиною, щоби в новім краю пристати до нового громадяньства. Так стала ся Америка тим великим тиґлем, в котрий вкидає ся всї народи Европи, щоби они в нїм перетопили ся і в котрім всї народи таки топлять ся. Може бути, що той новий нарід, який тепер в тім тиглі витоплює ся, буде колись красувати ся новою культурою, якій не буде пари на сьвітї; але тепер видко в нїм лиш людий, що скинулись культури, що мешкають і жиють як сотворіня, котрі не мають вітчини.

Крім тої національної питоменности і красної природи не видко в Ярмитї нічого більше. Єго 7000 жителів жиють скромно з того, що їм приносить побережна плянба і риболовля; на кінци міста єсть прядільня, одинокий знак промислового житя, яке тут можна добачити. На улицях більше трави як міского руху, а одинокий льокаль, де можна трохи розірвати ся, то дроґерия, в котрій крім звичайних отруй можна ще дістати і содової води та прочитати „Ярмитский Вістник“. Заказ привозу із заграницї спочин важко на місточку як і майже на цілій Новій Шкоциї. Нема випити чого доброго; навіть в моїм готели не міг я нічого більше дістати як лиш „джінджерале“ (gingerale), тоту дивну мішанину імбіру з содовою водою, від котрої можна би згинути, хоч она може й причиняє ся до спасеня душі. Я пив єї як рибічий тран, але членам товариства тверезости при другім столї смакувала она мов би найзнаменитший шампан. Видко, що люди в Ярмитї і Новій Шкоциї мають инші язики як ми в Европі.

(Дальше буде).

нополї, 10) дра Карла Студиньского у Львові, 11) Володимира Шухевича у Львові, 12) дра Андрія Чайківского в Бережанах. Декрети будуть доручені в тих днях. Про день засїданя повідомить краєвий Видїл кождого члена окремо. Надіслані до конкурсу твори (в числї 16) переслані будуть членами комісиї до прочитаня видїлом „Рускої Бесїди“ у Львові.

— **„З Сільского Господаря“.** Засїданє секциї огородничо-садівничої відбуде ся в четвер 29 вересня с. р. о год. 9 рано в льокали тавариства (Ринок ч. 10, I пов.) Засїданє секциї насїчничої заповіджене первісно на день 29 вересня год. 3 по пол. не відбуде ся того дня, але аж 10 жовтня о год. 9 перед полуднем.

— **Для практикантів садівництва.** Краєве товариство господарске „Сільский Господар“ звертає сим увагу, що в краєвім заведеню садівничім на Вульцї під Львовом є опорожнені два місця практикантів садівництва, на котрі то місця повинні би як найскорше зголосити ся наші молоді люди, котрі відтак і в нашій органїзациї господарскій могли би знайти примiщенє і широке поле до дїланя. Услівя принятя суть: скінчених 18 лїт житя, скінчена школа народна і 2-лїтна практика в садівництві згля̄дно огородництві. Се послїдне услівє може бути сповнене виказанем тим, що компетент взагалї через два роки при такім господарстві, де єсть садівництво або огородництво, був занятий. Тов. „Сільский Господар“ радо дасть кандидатам інформациї і буде посередничити. Хто би міг, повинен з нагоди користати.

— **З причини холєри на Угорщинї.** Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: З причини небезпечности занесеня холєри з Угорщини до Галичини здержує ся з днем 27 вересня аж до відкликаня рух безпосередних возів межи Львовом а Пештом або Міскольчем, відтак межи Перемишлем а Пештом або Уйгелї і межи Тарновом а Пештом.

— **Замах на аґента поліцийного.** В наслїдок донесеня краківскої поліциї зарядила львівска поліця арештованє приїхавшого перед кількома днями до Львова Станислава Шкудельского, нїби то якого артиста маляря, походячого з Познаньщини а виданого з австро-угорскої монархії. У Львові заїхав Шкудельский до свого знакомого інжинїра І., замешкалого при ул. Кльоновича 18. Там вислано аґента Зоболевича. Коли аґент увійшов до мешканя і заявив там Шкудельскому, що єго арештує, вхопив Шкудельский лежачий коло него бравнінґ і змірившись до аґента крикнув, щоби не рушив ся з місця, бо в противнім случаю стрілить до него. Аґент анї рушив ся. Тодї Шкудельский зачав чим скорше розпинати камізельку і хотів стрілити в себе. В тій хвили прискочив до него аґент, вирвав Шкудельскому бравнінґ з рук а єго самого арештував і відставив до поліцийних арештів.

— **Катастрофи.** З Кляйтон в Канзасї в північній Америцї доносять: Поїзд зелїзницї Рок-Айленд впав до ріки, а то з тої причини, що повінь, яка настала в наслїдок хмаролому, забрала міст. Доси видобуто 20 трупів. — З Мадриду знов доносять про таку подію: Підчас борби биків в місцевости Барахас завалила ся трибуна; одна особа згинула а 4 покалїчило ся. Дївчину, котра впала на арену, зранив бик, котрий відтак забив і тореадора та поранив кілька осіб.

— **Страшна пригода** стала ся в суботу вечером в домі при ул. Бернштайна під ч. 11. Жінка дозорця дому, Ева Боґовска варила терпентину до запусканя підлоги і робила то так неосторожно, що терпентина займила ся. Чоловік сторожихи Теодор на крик жінки вбіг до хати і вхопив горнець з горіючою терпентиною та хотів винести на двір і там єго загасити. Стало ся однак инакше. Боґовский пустив горнець а терпентина попарила і єго і жінку, двоє дїтий і Адольфа Рімера, котрий тодї вбіг був до помешканя дозорця. Поготівля ратункова подала всім першу поміч, а Боґовску, котрої стан єсть безнадїйний, відставлено до шпиталю.

— **Арештованє російских анархістів.** Дня 12 вересня с. р. стрітив патролюючий жандарм в Турильчу, борщівского повіта, трох російских підданих: Шльому Ґіттельмана, Теодата Михальского і Бориса Воронецкого їдучих через Турильче до Скали підводою селянина з Козачівки, Дмитра Костишина. Коли спитав їх, куди їдуть, зізнаня їх були того рода, що він набравши підозріня приступив до ревізиї воза. Підчас висїданя з воза Ґіттельман добув з кишенї бравнінґа, жандарм однак загрозив, що ужиє оружия і змусив всїх трох залишити опір та перевів ревізию і арештував їх і відставив до староства в Борщеві.

При ревізиї знайдено в двох куфрах і в мішку 8 мавзерівских репетиерових пістолєтів, 1 пістолєт „парателлюм“, 1 пістолєт бравнінґ, звиш 1000 штук патронів, прибори до чищеня оружия, ґуртовий пояс на муніцию, значну скількість брошур і анархістичних писем („Буревістник“, „Хлїб“ і „Воля“ і т. д.) а до того ще й готівку в сумі звиш 200 рублїв.

Ґіттельман, переслуханий протоколярно в старостві, подав, що в Проскурові в Росиї познакомив ся з Жидом Лейбою, незвістного назвиска і на єго просьбу згодив ся поїхати до Черновець по оружиє і брошури, котрі мав віддати на стациї Ляґра коло Каменця подільского за заплатою 100 рублїв. Він побув пять днів в Черновцях а відтак виїхав до Мельницї і Окопів в борщівскім повітї і старав ся перейти через границю, але єго арештували. Товариші єго зізнали, що не знали нїчого о тім, що він везе оружиє і брошури, та що стрітили ся з ним случайно в Чернівцях. Зізнаня тоті суть однак без всякого сумніву неправдиві. Безсумнївною єсть однак приналежність всїх трох до российскої держави. Арештованих відставлено до суду повітового в Борщеві під закидом злочину нарушеня публичного спокою, злочину публичного насильства ставленем збройного опору власти.

Телеґрами.

Відень 26 вересня. В послїдних часах появили ся в пресї жалї з причини розпорядженя галицкого намістництва, обмежаючого вивозу свиний на торг віденьский. Праса піднесить, що то єсть майже катастрофою для консументів свинини у Відни. Як звістно, в державах положених на східній граници Монархії розширила ся дуже зараза ратична і пискова, котрої вже від довшого часу в Австриї не було. В послїдних однак часах мимо відповідних заряджень розширила ся она так, що нинї тота зараза обняла в Галичинї 192 громад, в Чехії 122 громад, на Мораві 86, на Буковинї 56 громад, а по 10 в долїшній Австриї і на Шлеску. Позаяк Галичина єсть більше виставлена на ту заразу, а з другої сторони вивозить значну скількість свиний до инших країв, то зараза могла би легко бути занесена до инших країв, отже зарядженє галицкого намістництва було річево і законно умотивоване. Щоби однак вдоволити потребам запровіянтованя, міністерство торговлї уповажнило галицке намістництво до відповідних улекшень в торговли галицкими свиньми, іменно же у вивозї до Відня, що вже й стало ся, тим більше, що при послїдних транспортах худоби з Галичини не стверджено зарази пискової і ратичної.

Петербург 26 вересня. Ходить чутка, що націоналїсти намiряють попирати кандидатуру кн. Волконьского на предсїдателя думи.

Лїсбона 26 вересня. На основі королївского декрету кортези зберуть ся на ново дня 12. грудня.

Константинополь 26 вересня. Стверджено тут 5 нових случаїв холєри.

Новий Орлеан 26 вересня. Самоїзд, в котрім знаходило ся 6 осіб, впав до каналу сполучаючого місто з озером Pontchartrain. Всї особи згинули.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·58*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).